

[Jacob Sørensen.]

skabes størst mulig ro om jordspørgsmålet og prisspørgsmålet i disse områder. En opvurdering vil let kunne føre til fremskyn-delse af salg, hvilket måske også er regerin-gens ønske, idet man derigennem regner med, at priserne bliver lavere, men jeg tror dog, man overser en meget væsentlig ting, den nemlig, at jo tidligere man giver im-pulser til salg og det, der fører til salg, des tidligere begynder de uafvendelige ud-gifter at løbe på, udgifter til forrentning og til beskatning, og det uanset om det er en kommune eller det er private, der foretager opkøbet. Også kommunerne må betale store renter af de beløb, de investerer ved bygge-modning af jorden, og jo længere de skal ligge med jorden, jo dyrere bliver det. Når der først er gået hul på et område og der er begyndt at forekomme handler til en pris, der ligger noget over sædvanlig pris, arbej-der det hurtigt sig selv op, og når der så er adskillige år til, at jorden skal tages i an-vendelse, så har vi miseren. Den landmand eller gartner eller bruger, der driver en ejendom i disse områder, skal jo ikke betale renter af den forventede højere handelspris, han skal ikke have renter og ikke betale renter, og derfor sker der ikke den automa-tiske stigning i kostprisen, så længe han driver den.

Hvis man ser på forløbet af lovgivningen på dette område siden 1960, kan det jo ikke undgås, at man kommer ind på den formodning, at det ikke altid kan have været saglige argumenter, der har været grundlaget for regeringens holdning. I 1960, det år, hvorfra den nugældende lov stam-mer, vedtog den daværende trekantrege-ning, at disse områder skulle vurderes efter bondegårdsreglen. I 1963 gennemførte den daværende flertalsregering, altså de radikale og socialdemokraterne, at ved de omvur-deringer, der ville forekomme inden næste almindelige vurdering, skulle der vurderes efter handelspris, men inden dette nogen sinde kom til virkning, blev man bange for følgerne, og i 1964 blev det bestemt, at

virksomheden af disse opvurderinger skulle undgås; man fikserede grundskatterne ved den lovgivning, vi gennemførte i vinteren 1964, og den fik også gyldighed for disse områder. I januar 1965 var det, der var rigtigt i 1963, forkert, nu skulle der vur-deres som i 1960 efter bondegårdsreglen, men da vi kom hen til den 1. april, var det blevet forkert, og så skulle der vur-deres efter handelsprisen.

Altså, det, der var rigtigt i 1960, var forkert i 1963. Det, der var rigtigt i 1963 turde man ikke binde an med i 1963, og det, der var rigtigt i 1964, var igen forkert i begyndelsen af 1965. Og det, vi i og for sig var enige om var rigtigt i januar 1965, var altså pludselig forkert i april 1965. Når regeringen kan fremsætte forslag med sådanne afvigelser, kan man da ikke for alvor tro på, at det kan være saglige argu-menter, der har været baggrunden for dens stillingtagen.

Vi finder, at ændringsforslaget er uhen-sigtsmæssigt i sin virkning, og at det indeholder muligheder for urimeligheder i be-tydelig grad over for adskillige grundejere; derfor bør det ikke gennemføres.

Jeg kan pege på, at også i mellem- og indzoner kan der efter vor opfattelse opstå urimelige beskatningsforhold efter de nugældende regler, nemlig hvor der er et uhenigtsmæssigt forhold mellem bygnings-værdi og grundværdi. Jeg skal ikke komme nærmere ind på, hvor det kan findes, men vi ønsker, at sagen bliver nævnt, således at man i fremtiden kan have opmærksom-heden henvendt på det, også fordi vi har fået at vide i udvalget af den højtærede finansminister, at vi kan forvente forslag til ændring af den samlede grundbeskatning, formentlig i det kommende folketingsår. Vi håber, at der ved den lejlighed kan blive taget hensyn til vore ønsker, således at de urimeligheder, som vi mener kan forekom-me, kan blive afværget. Men hvis vi ikke derigennem kan komme frem til noget, der tilfredsstill os, må vi til sin tid overveje at stille vore egne forslag herom,